

TO SE SNĀ•ST OPRAVDU NEDALO

ĀĀEtrtek, 18 duben 2019

ZnĀĭte to krĀĭsnĀĀ Ā•eskĀĀ pĀ™Ā-slovĀ-: ĀĕžCo se doma uvaĀ™Ā-, mĀĭ se doma i snĀ-stĀĕœ? UrĀ•itĀĀ ano, v nĀĀkterĀĀ½c se ke smlouvĀĀ dokonce podepisuje doloĀ¼ka o nevynĀĭĀĭenĀ- informacĀ-. Jsem toho nĀĭzoru, Ā¼e pranĀ- ĀĭpinavĀĀho prĀveĀ™ejnost opravdu nepatĀ™Ā-, ovĀĭem nĀĀkdy se to, co se doma uvaĀ™Ā-, opravdu snĀ-st nedĀĭ. MĀĭj Honza byl pĀ™Ā-m ukĀĭzkovĀĀ½ strĀĭvnĀ-k, uĀ¼ jsem to tu nĀĀkdy psala, Ā¼e byl paĀ¼ravĀĀ½ a nikdy se nad niĀ•Ā-m neofrĀĀoval, jedinĀĀ, co mvaĀ™it, byla kapusta v jakĀĀkoliv podobĀĀ.

ZkrĀĭtka

ji nemĀĀl a nemĀĭ rĀĭd. HodnĀĀ ĭ ji nemĀĭ rĀĭd. UvaĀ™ĭla jsem z nĀ- za celĀĀ manĀ¼elstvĀ- jen jednou jedinkrĀĭt, no ano, jsem Ā¼enskĀĭ pitomĀĭ a myslela jsem si, Ā¼e lĀĭska i kapustu pĀ™enĀĭĀĭ-, ovĀĭem moje poĀĀouchlost, naivita, drzĀĀ sebevĀĀdomĀ-, Āĭ co to tenkrĀĭt do mĀĀ vjelo, dostaly pĀĀknĀĀ na frak. Nejen Ā¼e jsem ji musela sundat ze zdi, kdyĀ¼ po mĀĀ ten talĀ-Ā™ mrĀĭtil, ale musela jsem si pĀĀknĀĀ pak i po malovĀĭnĀ- sama uklidit.

Jinak

se mi ve vaĀ™enĀ- docela daĀ™ĭlo, geniĀĭlnĀ- pomocnicĀ- mi byla KuchaĀ™ka naĀĭĀ-vesnice. Co se mi dlouho nechtĀĀlo vaĀ™it, byly kynutĀĀ knedlĀ-ky. DĀĀlat jsem je zaĀ•ala, aĀ¼ kdyĀ¼ jsem zjistila, Ā¼e i syn je paĀ¼ravka a kvalita kupovanĀĀ½ch prudec klesĀĭ.

ĀĀEasem

mi uĀ¼ nevadilo v jednu v noci smaĀ¼it bramborĀĭky nebo dĀĀlat biftek Stroganov, to kdyĀ¼ se nĀĭm byt zaplnil neĀ•ekanĀĀmi nĀĭvĀĭtĀĀvnĀ-ky z Ā™ad mnoha a mnoha manĀ¼elovĀĀ½ch svobodnĀĀ½ch kamarĀĭdĀ-. VĀĀdĀĀla jsem, Ā¼e se mi to vĀ¼dycky vrĀĭtĀ-formou pomoci s Ā•Ā-mkoliv v bytĀĀ nebo dovezenĀ-m kamkoliv nebo Ā•ehokoliv. Oni byli povĀĀtĀĭjinou manuĀĭlnĀĀ zruĀ•nĀ-, ne jako mĀĭj ajĀĀĭk, a navĀ-c mĀĀli auta. VĀĀ™Ā-te, Ā¼e jeĀĭtĀĀ dneska existuje ĀĀlovĀĀk, co je radĀĭ, Ā¼e auto prostĀĀ nemĀĭ? Ne Ā¼e bychom nikdy Ā¼Āĭdnou plechovku nevlastnili, jen od tĀĀ doby, co dĀĀti vyrostly natolik, Ā¼e se dokĀĭzaly samy dopravit do Āĭkol autobusem, jsme si po pohĀ™bu naĀĭĀ- feldy Lucinky uĀ¼ Ā¼ĀĭdnĀĀ auto nekoupili. NaĀĭtĀĀstĀ- si vĀĀtĀĀ- nĀĭkupy mohu nechat dovĀĀzt, autobusy od nĀĭs jezdĀ-kaĀ¼dou chvĀ-li a dcera auto mĀĭ, takĀ¼e v pĀ™Ā-padĀĀ nouze nejvyĀĭĀĀ- si ho mĀĀĀeme pĀĭĀĀit. A pak taky existuje KarkulkaĀ!

Zhruba

po 5 letech manĀ¼elstvĀ- uĀ¼ Honza zaĀ•al Ā™Ā-kat, Ā¼e se nikde nenajĀ- tak dobĀ™e jako doma a zaĀ•al bojkotovat jakĀĀkoliv kantĀĀny a restaurace. NaĀĭtĀĀstĀ- je vaĀ™enĀ-skuteĀ•nĀĀ jedna z mĀĭla domĀĭcĀ-ch pracĀ-, co mi nikdy nevadily a nikdy vadit nebudou.

KdyĀ¼

jsem se smĀĀ™ĭla s tĀ-m, Ā¼e na rekonstrukci bytovĀĀho jĀĭdra asi hned tak mĀĀt penĀ-ze nebudeme, a starĀĭ panelĀĭkovĀĭ kuchyĀĀskĀĭ linka z roku 70 mi lezla Ā•Ā-m dĀĭl vĀ-c na nervy, rozhodla jsem se alespoĀĀ pro ĀĀĭsteĀĀnou renovaci. Za pomoci dvou kamarĀĭdĀĀ jsem polepila umakart krĀĭsnou svĀĀtle modrou omyvatelnou tapetou, namontovali mi novĀĭ bĀ-lĀĭ dvĀĀ™ka na skĀ™ĀĀĀky - naĀĭtĀĀstĀ- nebyla plechovĀĭ, dala se novĀĭ pracovnĀ- deska v pĀĀĀnĀ- modĀ™ĭ, lino tam bylo modrĀĀ, docela to nakonec Āĭlo. AlespoĀĀ jĀĭ z toho fakt mĀĀla radost. Honza jen tak poznamenal, Ā¼e bĀ-lĀĭ barva se dvĀĀma dĀĀtma, je moc fajn.

Mimochodem,

vĀĭimli jste si taky, jak v tĀĀch pĀĀvodnĀ-ch panelĀĭcĀ-ch, neĀ¼ si je lidi zaĀ•ali rekonstruovat, bylo v kaĀ¼dĀĀm pokoji tĀ™eba jinĀĀ lino? A kdyĀ¼ jsem Āĭla k sousedce pode mnou, tak to mĀĀla stejnĀĀ. Nikdy jsem nepochopila, proĀ• nenĀ- jeden byt tak a druhĀĀ½ tak, aby to nehrĀĭlo vĀĭema barvama. Fakt, jĀĭ mĀĀla

kuchyni modrou, ložnici kafebraundozelena a obědvějk a dvětská½ pokoj oranžovožlutě½ maská•.

Zas

na druhou stranu, aspoň se ty byty stavěly€!

A pak

jsem od tchyně dostala krásně½ nově½ papířk. To pro mě bylo něco. Konečně jsem brambory ve slupce nemusela vařit hodinu a když jsem potěbovala narychlo udělat hovězí- polévku nebo udusit mrkev pro děti, tak to bylo taky mnohem rychlejší. Jinak jsem v něm ani nic jiného nedělala, ale měla jsem ho a většinou jsem si nechávala stát na zadní- plotěnce sporáku a občas se pokochala pohledem.

Bylo

mi jasné, že se nevěchno se do něj děj nacpat. Například jsem věděla, že hrůch opravdu není dobrě½ nápad. To totiž zkusila moje maminka a skutečně jsem viděla, jak vypadá kuchyně po explozi hrachové kaše. Navíc to věko měla obtisknuté na stropě. Na 3 metry vysokém stropě ve starém inženýřku.

Když

bylo Honzákovi něco mělo pátes rok, žekla jsem si, že je tak akorát čas ho odstavit. Já věm, že se dneska kojen- doporuuje a některé matky by děti ukojily k smrti, ale mně to prostě lezlo na nervy, jak už se mi dere pod tričko a jejtě pátitom mlaská. A taky už jsem si sobecky chtěla občas někam vyrazit, dět si dvojku věna nebo nějak plzničku. Byl zlatě dět, bhem 2 třdně si zvykl na lěhev a ani moc vyě-tavě nekoukal.

Lahvičky

jsem si hezky vyvařovala v extra hrnci k tomu určenému, nebylo to tak hrozné; mláko chtělo jen říno a věer, na rozděl od prsu, kde by mi visel klidně 10x za den, až pil z hrnku s pátkem od pá roku. V noci se už budil minimálně, ale v páce ňnora mu nebylo ňplně době, tak že se občas probudil, napil se a zase usnul.

Tětet-

nebo ňvrtou noc se zase probudil kolem jedné, dostal mláko, usnul a já si žekla, že si tu použítou lahvičku rovnou vyvařím. A protože do dětského pokoje vedly prosklené dveře z kuchyně, a protože jsem nechtěla ňramotit a moc svítit, nevyndavala jsem hrnec na lahvičku, ale dala jsem ji i s dudlákem do milovaného papířku, pochopitelně jsem ho nezavřela. A do tětece: protože jsem se chtěla fit a ani trochu ospalí, zapělila jsem plyn a sedla si zatím u dělného stolu.

Vzbudila

jsem se s hlavou na stole v pá ňvrtě říno. Máž u vějm žct, že tak rychle po probuzení- mi věchny smysly jejtě nikdy nezafungovaly.

Nejděv

žich: neuvěřitelně smrad, která½ trumfne jen řboržk ze starých holinek. Pak sluch. Řhlá, sotva slyžitelně syženě-, zlověstně. Pak zrak, když jsem konečně

přes bálou mlhu uviděla do ruda rozáhavená 1/2 papířku, následovala chuť, když jsem
jen s otevřenou hubou přivržená nehnutě zřála, a nakonec i hmat, když
jsem vypálila stěže hořá-cá- plyn a zjistila, že knoflík je odporně mazlavá 1/2.

Potom

u to byla jen akce. Otevřel okno v kuchyni, vzlouznout do pokojůku,
zkontrolovat syna, dcera byla tehdy u babičky a manžel na nohách. Nabalit malého
do oblečená-, jak kdyby šel ven, do kočárku, dát ho do ložnice, která byla přes
troje dveře a dalo se tam vcelku dýchat. Otevřel tam okno, otevřel okna vřude,
jen ať se, proboha, trochu udělá příván a ten smrad povolá-. Venku -10, bylo to
super.

Moje

bálá linka byla pokrytá vrstvou černých saz. Kdepak dťtská vřematlaj-cá-
rušičky. Moje nebetyň blbost, achjo.

U

papířku odpřlená trojitá dno. To bude má-t tchňná radost. Na dně papířku louže
neidentifikovatelná rozteklá hmoty a krájsná stojá-cá- jedivá 1/2 dudlík. Když jsem do
něj šouchla prstem, rozpadl se na prach.

Dodnes

dřkuju tomu geniálněmu projektantovi, co tu kuchyni navrhoval a taky bálvalámu
režimu, že nad sporákem nebyla digestoř, ale jen ze silného plechu odtah kam
kdo v kam. Sice se na to dalo šhnout snad až po hodině, ale nic nechtlo a
stará 1/2 poctivě sporák taky vydržel. Než
přišel Honza z nohách, tak linka byla zase bálá, zřclona se prala, vřbec
celá kuchyně byla vygrunтовaná jak přmed vřnoci, a možná jeřtá Iá-p, jen,
bohužel, ten smrad nevyvanul. Nevyvanul jeřtá dalšá-ch 14 dně.

Pamatuju

si, že to tenkrát byla jedna z mála situac, kdy nevřděl, co řct. Nakonec
jsme byli oba řdi, že jsme to s malým přešili bez následk. Chvěli
uvařoval i o pojistce na blbost, ale pak usoudil, že nad debilkami bđ- nřjaká 1/2 duch
svatá 1/2, takže to radě nebudeme pokouřet.

Samozřejmě,

že vřichni nřji znřmá- a pak i zcela neznřmá- lidř, kterř jsme kdy potkali a
přřila ře na jř-dlo, byli s řmto mářm kulinřřskřch zřřitkem seznřmeni.

Dodnes

řkř: Moje řena je skvělá kuchařka, umě uvařmit vřechno. A když nřhodou nřco
uvařmit nejde, vezme si na to pro jřtotu papířku.

KYTTKA